

Alice Klímová

Na základě téhle fotografie poslané do Anglie v roce 1939 jsem byla vybraná. Takhle jsem vypadala v jedenácti letech.

Do školy jsem samozřejmě chodila. Radši než, co jsem ve škole měla ráda, vám řeknu, co jsem ráda neměla: ruční práce. Dodnes si pamatuju, jak jsme v páté třídě museli dělat ažuru, nějakou zástěru. Byla jsem úplně neschopná. Tak jsem to vzala domů, ale maminka byla stejně tak neschopná. Nicméně mi s tím nějak pomohla. Takže to rozhodně můj oblíbený předmět nebyl. Ani krasopis jsem neměla ráda. Jinak jsem měla víceméně průměrné známky, vždycky jsem měla aspoň jednu až tři dvojky, z krasopisu a ručních prací. Nejradši jsem asi měla tělocvik.

Se sestrou jsme hrály na klavír. Taková mladá učitelka k nám docházela, svatej člověk, protože někdo tak hudebně nenadaný jako sestra a já, to se musí hledat. A já ji zbožňovala. Ona s námi měla, jak já říkám, svatou trpělivost. A pravda je, že dnes, když poslouchám hudbu, si nejvíc vychutnám ten klavír. Takže něco mi to asi dalo.

Když jsem byla malá, nic mě pořádně nebavilo. Rodiče byli zoufalí, že jsem se neměla ke čtení. Až jednou, nevím jak, se ke mně dostala knížka "Irča vede jedenáctku", od jedné spisovatelky jménem Hüttlová, to byly takové ty dívčí románky. Díky ní jsem si čtení oblíbila a dnes si nedokážu představit život bez knížky. Tehdy jsem nejčastěji někde hopsala, dělala jsem stojky a hvězdy. Tatínek říkal: „Ty seš víc na rukou a na hlavě, než na nohou.“ Dvakrát týdně jsem chodila do rytmiky. Žádné zvláštní zájmy jsem ale neměla.